

igen, og selv om det ikke bliver den samme Fabrik, kunde der maaske opstaa en anden af dens Aske. Lad os saa ønske den Held og Lykke, men jeg er ikke saa meget stemt for at ønske den til Lykke, at jeg vil sige: Lad Staten betale meget mere til den danske Fabrik, end den skal betale for det samme fra Fabrikker fra Udlandet, for det bliver Protektionisme. Jeg ønsker, at vore egne Arbejdere skulle faa saa meget Arbejde som muligt, men vi blive nødte til, naar vi ikke kunne faa en Vare til rimelig Pris i Danmark, at faa den fra Udlandet. Saaledes har det været forhen, og saaledes maa det ogsaa blive i Fremtiden. Der er visse Arbejder, som ikke kunne udføres for den samme Pris her i Danmark som i Udlandet, og hvor trist det end kan være, at saadanne Penge gaa ud af Landet, og hvor meget Arbejde der ellers kunde blive for Folk her, kan Forholdet ikke blive anderledes, og det blive vi sikkert nødte til at finde os i, for saa vidt Lokomotiverne angaar. Thi hvis Staten skal til at lave Fabrikker, saa at vi skulle have Statsdrift indført, have Erfaringerne alt for ofte lært os, at Statsdrift er kostbarere end al anden Drift. Og hvad man end siger om, at det skal være bedre, er jeg dog sikker paa, naar alt kommer til alt, vil det ikke blive billigere. Jeg har derfor fundet Anledning til at gøre disse Bemærkninger, idet det faldt mig for Brystet, da jeg hørte en Højremand udtale, at det, det ærede Medlem sagde, var den mest protektionistiske Tale, vi have hørt i Rigsdagen i Aar.

Medens jeg har Ordet, ønsker jeg at gøre et Par Bemærkninger om de forskellige ny Banetog, der sættes i Gang, nogle i Jylland og andre paa Øerne. Jeg kan sige, jeg gaar med til det altsammen og gør det med Glæde, navnlig for de jydskes Togs Vedkommende. Jeg tror, der er god Grund til at faa saadanne Tog indførte. Jeg ved nok, at med de Tog, der nu gaa paa Banerne, kan Trafikken godt udføres, men der er dog ikke noget i Vejen for, at der kan foregaa en Udvidelse, navnlig for at imødekomme Publikum. Ogsaa jeg ønsker, at Staten skal være imødekommende overfor alle rimelige Ønsker fra Publikums Side for derved at skabe saa heldige og bekvemme Forhold som muligt. Men idet jeg udtaler dette, har jeg haft min Opmærksomhed henvendt paa en Ting, som vel kunde siges at være en ubetydelig Ting, men som dog har Betydning for det rejsende Publikum. Jeg har hørt adskillige Klager i den Retning og har derfor sat

mig for at undersøge det. Spørgsmaalet angaar Kravet om at have frisk Vand paa Stationerne. I de allerfleste Tilfælde tror jeg, at der ikke er noget at klage over. Thi selv om en Station endog er temmelig lille, findes der i Regelen en Vandkaraffe, et Par Glas og en Kumme, hvori man kan hælde de tiloversblevne Slanter. Men der er enkelte Steder, hvor det ikke er Tilfældet. Det, der særlig har forundret mig — jeg ønsker, at Ministeren vilde høre dette . . .

Formanden: Det forekommer mig, at hvad det ærede Medlem omtaler, hører ikke ind under Ændringsforslagene.

J. H. Jensen: Jeg indrømmer, at det vedrører ikke Togplanerne, men i hvert Fald angaar det et Sted, hvor Togene udmunder, nemlig Fredericia, og jeg gaar derfor ud fra, at Formanden giver mig Lov til at sige, at det er netop over Forholdene paa dette Sted, man klager. I den 2den Klasses Ventesal findes der aldrig frisk Vand, og i 3die Klasse findes der slet ikke Vand. (*Sabroe:* Jeg har klaget derover!). Det er godt, saa er der to Klager, og saa vil det have saa meget mere Vægt . . .

Formanden: Det vedrører slet ikke Ændringsforslagene.

J. H. Jensen: Det indrømmer jeg, men jeg har villet fremdrage det, fordi jeg mener, at Publikum har Krav paa at faa Forholdene ordnede der ligesom paa andre Steder. Jeg skal slutte med at sige, at man kan finde sig i, at de ny Tog, som skulle indføres, ville koste en Del Penge, thi det er af den Slags Ting, Publikum har Krav paa, og derfor vil jeg være med til at stemme for det.

K. M. Klausen: Det ærede Medlem for Bælum (J. H. Jensen) fortalte os, at der havde været en Højremand, som havde hvisket ham noget i Øret i Eftermiddag, og hvad en saadan Højremand hvisker til det ærede Medlem, tror han paa som paa et Evangelium. Denne Højremand havde sagt, at det var Protektionisme, jeg stod og talte, og saa troede det ærede Medlem, at saa var det ogsaa Protektionisme. Hvis imidlertid det ærede Medlem havde gjort sig den Ulejlighed at bruge sin egen sunde Fornuft og lukke sine Øren op og høre, hvad jeg udtalte, vilde han have sagt til den Højremand: Det passer slet ikke. Og